Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (шести състав)

3 декември 2015 година*

„Извъндоговорна отговорност — Петиция, отправена до Парламента — Разпространение в уебсайта на Парламента на някои лични данни — Липса на достатъчно съществено нарушение на правна норма, предоставяща права на частноправните субекти“

По дело T-343/13

CN, с местожителство в Брумат (Франция), за когото се явява M. Velardo, адвокат,

ищец,

подпомаган от

Европейски надзорен орган по защита на данните (ЕНОЗД), представляван първоначално от A. Buchta и V. Pozzato, впоследствие от A. Buchta, M. Pérez Asinari, F. Polverino, M. Guglielmetti и U. Kallenberger, в качеството на представители,

встъпила страна,

срещу

Европейски парламент, за който се явяват N. Lorenz и S. Seyr, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за обезщетение за вредите, които ищецът твърди, че е претърпял в резултат на разпространението на някои отнасящи се до него лични данни в уебсайта на Парламента,

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав),

състоящ се от: S. Frimodt Nielsen, председател, F. Dehousse и A. M. Collins (докладчик), съдии,

секретар: J. Palacio González, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 24 март 2015 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: италиански.

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 До 2011 г. ищецът CN е длъжностно лице на Съвета на Европейския съюз. На 23 септември 2009 г. той подава петиция до Европейския парламент относно подпомагането, предоставяно на членовете на семейството на европейско длъжностно лице, които имат увреждания, затрудненията, пред които са изправени европейските длъжностни лица, които имат здравословни проблеми по време на кариерата си, и незадоволителното разглеждане на неговата преписка от страна на Съвета, посредством формуляр, достъпен онлайн в уебсайта на Парламента.

2 На 8 януари 2010 г. е проведена консултация с Европейската комисия в съответствие с член 202, параграф 6 от Процедурния правилник на Парламента (ОВ L 116, 2011 г., стр. 1, наричан по-нататък „Правилникът за дейността“), понастоящем член 216, параграф 6 от Правилника за дейността в редакцията му от юли 2014 г.

3 На 15 януари 2010 г. Комисията по петициите на Парламента информира ищеца, че неговата петиция е обявена за допустима.

4 След като получава отговора на Комисията на 15 март 2010 г., Комисията по петициите решава да приключи разглеждането на петицията и уведомява за това ищеца на 14 юни 2010 г.

5 След като отхвърля петицията, Парламентът публикува на своя уебсайт документ относно тази петиция, озаглавен „съобщение за членовете“ (наричано по-нататък „съобщението“). Съобщението описва накратко съдържанието на петицията и отговора на Комисията. По-специално в него се посочва името на ищеца, като се уточнява, че той страда от сериозно заболяване, което е животозастрашаващо, и че синът му има сериозно умствено или физическо увреждане.

6 През май 2011 г. ищецът е пуснат в отпуск по болест от Съвета поради здравословното си състояние.

7 През април 2012 г. ищецът изпраща електронно писмо на служба „Europe direct contact centre“ на Комисията, която го препраща на Парламента на 10 април 2012 г. В това електронно писмо ищецът иска премахването на съобщението от уебсайта на Парламента.

8 На 20 април 2012 г. Парламентът отговаря на ищеца, посочвайки, че е премахнал съобщението от интернет.

9 На 31 август 2012 г. ищецът отново отправя искането си чрез своя адвокат, защото според него въпросните лични данни още са били видими на уебсайта на Парламента.

10 На 24 септември 2012 г. Парламентът отговаря, че публикуването на съобщението е законосъобразно. Той добавя, че личните данни на ищеца все пак са били заличени от интернет, въпреки липсата на правно задължение за това.

11 Парламентът посочва в отговор на писмен въпрос на Общия съд, че последните операции по заличаване, отнасящи се до обичайните търсачки, са извършени на 8 октомври 2012 г.

12 На 4 декември 2012 г. адвокатът на ищеца отново отправя искането, като изтъква, че съответните лични данни още са били видими в интернет.

13 На 10 януари 2013 г. Парламентът отговаря на адвоката на ищеца, че счита своето поведение за законосъобразно. Той добавя, че всички представени на уебсайта му документи все пак са обработени или са в процес на обработка, за да бъдат заличени личните данни на ищеца.

14 Според ищеца съответните лични данни са били на разположение в интернет поне до последната дата.

Производство и искания на страните

15 На 28 юни 2013 г. ищецът подава иска по настоящото дело в секретариата на Общия съд.

16 С акт, подаден до секретариата на Общия съд на 4 октомври 2013 г., Европейският надзорен орган по защита на данните (ЕНОЗД) иска да встъпи в настоящото производство в подкрепа на ищеца. С определение от 21 ноември 2013 г. председателят на шести състав допуска встъпването. ЕНОЗД представя писменото си становище при встъпване на 7 февруари 2014 г. Страните представят своите бележки по това становище в определените срокове.

17 Ищецът моли Общия съд:

— да осъди Европейския съюз и Парламента да заплатят сума от 1 000 EUR като обезщетение за претърпените имуществени вреди и сума от 40 000 EUR като обезщетение за претърпените неимуществени вреди, ведно с лихвите, изчислени в размер на 6,75 %,

— да осъди Съюза и Парламента да заплатят съдебните разноски.

18 Парламентът моли Общия съд:

— да отхвърли иска като неоснователен,

— да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

19 По предложение на съдията докладчик Общият съд (шести състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник на Общия съд от 2 май 1991 г., приканва страните да представят определени документи и им задава писмено въпроси, като ги приканва да отговорят на тези въпроси преди съдебното заседание. Страните изпълняват тези искания в определените срокове.

20 Устните състезания и отговорите на страните на въпросите, поставени устно от Общия съд, са изслушани в съдебното заседание от 24 март 2015 г.

От правна страна

21 В подкрепа на иска си ищецът изтъква едно-единствено основание, изведено от възможността за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза. Според него в настоящия случай са изпълнени трите условия, които позволяват да се ангажира тази отговорност, а именно неправомерността на поведението на Парламента, наличието на вреда и наличието на причинно-следствена връзка между неправомерността и вредата.

22 ЕНОЗД подкрепя исканията на ищеца, що се отнася до неправомерността на поведението на Парламента.

23 Парламентът счита, че искът е изцяло неоснователен.

1. *По неправомерността на поведението на Парламента*

Доводи на страните

24 В самото начало ищецът изтъква, че съгласно съдебната практика, когато е налице неправомерност в област, в която съответната институция притежава широко право на преценка, възможността за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза зависи от установяването на наличието на достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да предостави права на частноправните субекти. Решаващият критерий, за да се приеме, че дадено нарушение е достатъчно съществено, е критерият за явното и значително неспазване от институцията на границите, които са наложени на нейното право на преценка.

25 Обратно, според ищеца, когато институцията разполага само със значително ограничена и дори несъществуваща свобода на преценка, неспазването на правото на Съюза само по себе си може да бъде достатъчно, за да се установи наличието на достатъчно съществено нарушение.

26 Ищецът счита, че що се отнася до решението да публикува съобщението на уебсайта на Парламента, последният не е разполагал с никакво право на преценка от гледна точка на приложимата правна уредба (член 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), член 8, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз, член 22 от Конвенцията на Обединените нации за правата на хората с увреждания, приета на 13 декември 2006 г. и ратифицирана от Съюза на 23 декември 2010 г. (наричана по-нататък „Конвенцията за правата на хората с увреждания“) и Регламент (ЕО) № 45/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2000 година относно защитата на лицата по отношение на обработката на лични данни от институции и органи на Общността и за свободното движение на такива данни (ОВ L 8, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 30, стр. 142).

27 Ищецът поддържа, че Парламентът е нарушил тези разпоредби, като е публикувал сведения относно неговото здравословно състояние и това на неговия син, както и относно неговия професионален живот.

28 Ищецът изтъква по-специално член 5, буква г) и членове 10 и 16 от Регламент № 45/2001. От документа, в който той е приел публичното разглеждане на неговата петиция, не следвало, че той недвусмислено е дал съгласието си за публикуването на лични данни или че е дал изрично съгласието си за публикуването на сведения, отнасящи се до здравословното му състояние и до наличието на човек с увреждания в семейството му.

29 Освен това, въпреки че ищецът е поискал премахването на личните данни от уебсайта на Парламента, последният първоначално реагирал отрицателно и приел искането едва след намесата на неговия адвокат, в нарушение на правото на заличаване на личните данни. Впрочем фактът, че Парламентът приел да заличи данните, означавал, че той имплицитно признавал неправомерността на публикуването. Член 16 от Регламент № 45/2001 всъщност предвиждал заличаването само на данните, чиято обработка е незаконна.

30 Задължението за прозрачност на Парламента не можело да обоснове разгласяването на лични данни, отнасящи се до здравословното състояние и до наличието на човек с увреждания в семейството. Дори да се предположи, че публикуването на обобщение на петициите с цел предоставяне на информация за дейностите на институциите на Съюза съответства на заслужаващ защита интерес, засягането на правата на ищеца било непропорционално.

31 В писмената реплика ищецът добавя, че Парламентът е нарушил и член 12 от решението на Бюрото от 22 юни 2005 г. относно разпоредбите за прилагане на Регламент № 45/2001 (ОВ C 308, стр. 1, наричано по-нататък „разпоредбите за прилагане на Регламент № 45/2001“), което предвижда, че искането за заличаване трябва да се разгледа в срок от петнадесет работни дни и че ако се предвижда заличаване, то ще се направи „незабавно“. В настоящия случай обаче процедурата продължила близо десет месеца.

32 Според ищеца член 203 от Правилника за дейността не налага, нито разрешава публикуването на сведения като разглежданите в настоящия случай. Освен това Правилникът за дейността, който е документ за вътрешната организация, не можел да предвижда дерогация от Регламент № 45/2001.

33 Парламентът счита, че поведението му е било законосъобразно.

34 Що се отнася до началната фаза на публичното разглеждане на петицията, Парламентът изтъква, че поведението му е било в съответствие с член 5, буква б) (обработка, необходима за съобразяване със законово задължение), с член 5, буква г) (обработка, основана на недвусмислено дадено съгласие), с член 10, параграф 2, буква а) (изрично съгласие за обработката на чувствителни данни) и с член 10, параграф 2, буква г) (обработка на чувствителни данни, които явно са публично обявени от съответното лице) от Регламент № 45/2001.

35 Първо, по-специално що се отнася до довода във връзка с член 5, буква б) от Регламент № 45/2001, Парламентът припомня, че член 203 от Правилника за дейността (понастоящем член 217) определя като общо правило публичността на петициите. Съгласно член 201, параграф 9 (понастоящем член 215, параграф 9) от него петициите по принцип стават общественодостъпни документи и Парламентът може да публикува името на вносителя и съдържанието на петицията по съображения за прозрачност. Следователно отправянето на петиция по принцип предполагало нейната публичност, което позволявало на други граждани да подкрепят вносителя. Освен това Парламентът изтъква, че по силата на членове 10 ДЕС и 11 ДЕС и на членове 15 ДФЕС и 232 ДФЕС дейността му се осъществява главно публично.

36 Второ, според Парламента обработката на личните данни е била в съответствие с член 5, буква г) от Регламент № 45/2001, тъй като ищецът недвусмислено е дал съгласие за публичното разглеждане на неговата петиция. Ищецът бил информиран надлежно и не използвал предоставената му възможност да поиска анонимно или поверително разглеждане на своята петиция.

37 Трето, Парламентът поддържа, че съгласието, дадено от ищеца при описаните по-горе условия, е било изрично съгласие за обработката на чувствителни данни по смисъла на член 10, параграф 2, буква а) от Регламент № 45/2001.

38 Що се отнася до фазата след публикуването на данните, свързана с искането за заличаване, Парламентът отбелязва, че основното условие, за да може съответното лице да получи заличаване на неговите данни на основание член 16 от Регламент № 45/2001, е обработката им да е незаконна, което в случая не е било така. Въпреки това Парламентът заличил данните на ищеца само от учтивост.

39 Парламентът освен това изтъква, че Регламент № 45/2001 не съдържа никаква разпоредба, която предвижда възможността да се оттегли даденото съгласие. Дори да се приемело, че такова оттегляне е възможно, то можело да има действие само в бъдеще. По-нататък, невъзможно било да се заличат с обратно действие определени данни, като данните, включени в протокола от заседание на Парламента, който е бил публикуван в *Официален вестник на Европейския съюз*.

40 В писменото си становище при встъпване ЕНОЗД се съсредоточава върху условието, отнасящо се до твърдяното неправомерно поведение на Парламента.

41 ЕНОЗД счита, че за да е валидно съгласието, то трябва да е информирано и конкретно, а именно да е свързано с операцията по обработка, за която лицето е било информирано. Според ЕНОЗД тези условия не са били изпълнени в настоящия случай. Никое от сведенията, предоставени в онлайн формуляра, не информирало ясно вносителя на петицията за точните последици от предвидената обработка. По-специално, в този формуляр изобщо не се споменавало, че чувствителните данни са щели да бъдат достъпни в интернет. ЕНОЗД добавя, че член 10, параграф 2, буква а) от Регламент № 45/2001 предоставя допълнителна защита спрямо член 5, буква г) от посочения регламент, тъй като изисква информацията, предоставена на лицето с цел получаване на неговото съгласие, да посочва ясно чувствителните данни и предвидената операция по обработка. Според ЕНОЗД всяко друго тълкуване би лишило от съдържание член 5, буква г) от този регламент.

42 С оглед на гореизложеното ЕНОЗД счита, че Парламентът не е получил изричното съгласие на ищеца по смисъла на член 10, параграф 2, буква а) от Регламент № 45/2001.

Съображения на Общия съд

43 Съгласно член 340, втора алинея ДФЕС „[в] случай на извъндоговорна отговорност[…] Съюзът[,] в съответствие с основните принципи на правото, които са общи за държавите членки, е длъжен да поправи вредите, причинени от неговите институции или служители[…] при изпълнението на техните задължения“.

44 Съдът е постановил, че за ангажирането на извъндоговорната отговорност на Съюза по смисъла на член 340, втора алинея ДЕФС за неправомерно поведение на неговите органи трябва кумулативно да са налице определени условия, а именно неправомерност на поведението, за което се упреква институцията, наличие на вреда и наличие на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда (решения от 11 юли 1997 г., Oleifici Italiani/Комисия, T-267/94, Rec, EU:T:1997:113, т. 20 и от 9 септември 2008 г., MyTravel/Комисия, T-212/03, Сб., EU:T:2008:315, т. 35). Условието за наличие на неправомерно поведение на институциите на Съюза изисква да е допуснато достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да предостави права на частноправните субекти (решение MyTravel/Комисия, посочено по-горе, EU:T:2008:315, т. 37). Решаващият критерий, за да се приеме, че дадено нарушение на правото на Съюза е достатъчно съществено, е критерият за явното и значително неспазване от институция на Съюза на границите, които са наложени на нейното право на преценка (решение от 5 март 1996 г., Brasserie du pêcheur и Factortame, C-46/93 и C-48/93, Rec, EU:C:1996:79, т. 55).

45 Що се отнася до условието, отнасящо се до наличието на неправомерно поведение на институциите на Съюза, следва да се провери, на първо място, дали посочените от ищеца правни норми имат за цел да предоставят права на частноправните субекти и на второ място, дали Парламентът е допуснал достатъчно съществено нарушение на тези норми.

46 В своя иск ищецът посочва, от една страна, разпоредбите за защитата на личните данни, съдържащи се в Хартата на основните права, в Регламент № 45/2001, както и в разпоредбите за прилагане на Регламент № 45/2001, и от друга страна, разпоредбите за защитата на личния живот, съдържащи се в ЕКПЧ и в Конвенцията за правата на хората с увреждания.

По нормите за защитата на личните данни

47 Следва да се изтъкне, че правото на защита на личните данни, прогласено с член 8 от Хартата на основните права, е доразвито от Регламент № 45/2001, що се отнася до актовете на институциите и органите на Съюза, и от разпоредбите за прилагане на Регламент № 45/2001, що се отнася по-специално до Парламента. Тези различни разпоредби имат за цел да предоставят права на частноправните субекти. Следователно те могат да бъдат изтъкнати от ищеца в рамките на иска му за обезщетение.

48 Що се отнася до наличието на твърдяното достатъчно съществено нарушение на тези норми, развитите от ищеца доводи се отнасят главно до прилагането на Регламент № 45/2001 и на разпоредбите за прилагането му. Той по-специално не оспорва, че тези норми са съвместими с прогласеното право от Хартата на основните права. Поради това и обратно на твърдяното от ищеца, решението от 9 ноември 2010 г., Volker und Markus Schecke и Eifert(C-92/09 и C-93/09, Сб., EU:C:2010:662) не е релевантно за решаването на настоящия спор.

49 Освен това съгласно съдебната практика от първото изречение на съображение 15 от Регламент № 45/2001 е видно, че препращане към други разпоредби не се оказва необходимо във връзка с обработка, която се осъществява при упражняване на дейности, попадащи в обхвата на посочения регламент, тъй като в подобни случаи е очевидно, че се прилага самият Регламент № 45/2001 (решение от 29 юни 2010 г., Комисия/Bavarian Lager, C-28/08 P, Сб., EU:C:2010:378, т. 62). Следователно за целите на настоящия иск трябва да се анализират разпоредбите на Регламент № 45/2001 и разпоредбите за прилагането му.

50 От съдебната практика следва, че на израза „данни, свързани със здравето“ следва да се даде широко тълкуване, така че да включва информация относно всички аспекти, както физически, така и психически, на здравето на дадено лице (вж. по аналогия решение от 6 ноември 2003 г., Lindqvist, C-101/01, Rec, EU:C:2003:596, т. 50, отнасящо се до Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (ОВ L 281, стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10). Все пак това понятие не може да се разширява дотам, че да включва изрази, които не съдържат разгласяването на данни относно здравето или медицинското състояние на лицето (вж. в този смисъл решение от 31 май 2005 г., Dionyssopoulou/Съвет, T-105/03, RecFP, EU:T:2005:189, т. 33).

51 Именно с оглед на тези съображения следва се разгледа най-напред първоначалното публикуване на разглежданите лични данни и след това отговорът на Парламента на искането на ищеца да премахне тези данни от своя уебсайт.

– Разпространение на лични данни в интернет

52 В самото начало следва да се отбележи, че в настоящия случай Парламентът е извършил съвкупност от операции по обработка на личните данни по смисъла на член 2, буква б) от Регламент № 45/2001. Разпространението на лични данни, включително разпространението в интернет, представлява такава операция по обработка по смисъла на посочената разпоредба.

53 Публикуваното на уебсайта на Парламента съобщение е сочело по-специално, че ищецът, който е идентифициран поименно, неотдавна е имал сериозно заболяване, което може да застраши живота му, и че синът му е страдал от увреждане. Съобщението е съдържало и някои сведения за кариерата на ищеца.

54 Следователно трябва да се приеме за установено, че извършената от Парламента обработка на данни се е отнасяла до лични данни на ищеца (по-специално сведения във връзка с неговата кариера), както и до чувствителни лични данни във връзка със здравето на ищеца и със здравето на неговия син. Необходимо е да се разгледа отделно обработката на тези различни съвкупности от лични данни.

55 Първо, обработката на чувствителните лични данни трябва да се разгледа в светлината на член 10 от Регламент № 45/2001.

56 Съгласно член 10, параграф 1 от Регламент № 45/2001 се забранява обработката на лични данни, спадащи към данните, свързани със здравето. Съгласно член 10, параграф 2, буква а) от посочения регламент обаче тази забрана не се прилага по-специално когато съответното лице е дало своето изрично съгласие.

57 В този контекст следва да се припомни, че член 2, буква з) от Регламент № 45/2001 дефинира съгласието на съответното лице като „всеки свободно даден, конкретен и информиран израз на воля, с която той/тя изразява съгласието си да бъдат обработвани личните му/ѝ данни“.

58 В настоящия случай следва да се определи дали, както твърди Парламентът, ищецът е дал своето изрично съгласие за публикуването на неговите чувствителни лични данни в интернет.

59 В конкретния случай, като се има предвид, че член 2, буква з) от Регламент № 45/2001 не налага никакво условие по отношение на формата, подаването на петицията може да се разглежда като израз на воля от страна на ищеца.

60 Освен това последният не изтъква никакво обстоятелство, което да може да постави под съмнение факта, че петицията е била внесена свободно, без принуда, натиск, заплаха или измама.

61 По силата на същата разпоредба съгласието трябва да е конкретно, тоест свързано с операция по обработка (или със съвкупност от операции по обработка) с ясни цели. Посочената разпоредба предвижда също, че за да е валидно, съгласието трябва да е информирано, което предполага, че към момента на даване на съгласието си съответното лице разполага със съществена информация за основните аспекти на обработката, като се има предвид контекста на настоящия случай.

62 Накрая, както следва от член 10, параграф 2, буква а) от Регламент № 45/2001, когато съгласието се отнася до обработката на чувствителни данни, то трябва да е изрично. С други думи, това съгласие трябва да е изрично, без да е възможно то да се изведе имплицитно от действията на съответното лице.

63 Настоящият случай следва да се разгледа именно в светлината на тези съображения.

64 Трябва да се отбележи, че уебсайтът на Парламента препоръчва на вносителите на петиции да прочетат „онлайн помощта“, преди да отправят петиция. Посочената „онлайн помощ“ е съдържала следния текст под заглавието „Публичност на петицията“:

„Вносителите на петиции се уведомяват, че протоколите се публикуват в Официален вестник и че поради това някои данни, като името на вносителя и номера на петицията, са достъпни в интернет. На вносителите на петиции се обръща внимание по-специално върху факта, че това има последици във връзка със защитата на личните данни. Ако в качеството си на вносител на петиция не желаете да бъде разгласено името Ви, Европейският парламент ще се съобрази с Вашето право на зачитане на личния живот. Това искане обаче трябва да бъде посочено ясно и изрично във Вашата петиция. По същия начин, ако желаете Вашата петиция да бъде третирана

поверително, следва да посочите ясно това искане. Комисията по петициите отдава значение на прозрачността, поради което заседанията ѝ могат да бъдат гледани онлайн. Следователно е възможно да се проследят обсъжданията от който и да е компютър чрез уебсайта на Европейския парламент. По принцип заседанията на комисията са открити. Вносителите на петиции могат да присъстват в заседанията при разглеждане на тяхната петиция, ако подадат искане за това“.

65 Освен това към момента на внасянето на петицията си чрез уебсайта на Парламента ищецът е попълнил формуляр, като е отговорил утвърдително на следните въпроси:

„В случай че Комисията по петициите обяви Вашата петиция за допустима, съгласни ли сте тя да бъде разгледана публично?“

„Приемате ли Вашето име да бъде вписано в публичен регистър, достъпен чрез интернет?“.

66 Освен това следва да се вземат предвид следните елементи.

67 На първо място, Общият съд трябва да вземе предвид структурата и целта на правото на петиция до Парламента, предоставено от членове 24 ДФЕС и 227 ДФЕС. Това право на петиция е изрично създадено като инструмент за участие в демократичния живот, чиято цел е да бъде прозрачна, за да позволи на други граждани евентуално да я подкрепят и следователно да предизвика обществен дебат. Нещо повече, следва да се посочат членове 15 ДФЕС и 232 ДФЕС, които предвиждат, че дейността на Парламента се осъществява главно публично. Следователно се очаква нормите, които регламентират упражняването на правото на петиция, и по-специално тези, посочени в член 201 и сл. от Правилника за дейността (понастоящем член 215 и сл.), да се прилагат именно в този контекст.

68 На второ място, следва да се вземе под внимание обичайното значение на израза „разгледана публично“ за обикновения човек, когато е приканен да попълни формуляр към момента на внасянето на своята петиция.

69 На трето място, следва да се припомни, че към момента на внасянето ищецът е бил уведомен от Парламента, че е можел да поиска анонимно, дори поверително разглеждане на петицията си, че протоколите са се публикували в Официален вестник, че „някои данни“, включително името на вносителя на петицията, са били достъпни в интернет, че е съществувал публичен регистър, достъпен в интернет, и че е можело заседанията на Комисията по петициите да бъдат гледани онлайн.

70 На четвърто място, следва да се изтъкне същинското съдържание на разглежданата петиция, а именно твърдението, че институция на Съюза не е взела надлежно предвид заболяването на ищеца (и увреждането на сина му) за целите на неговата кариера, въпрос, който по принцип представлява известен обществен интерес. Следва да се добави, че обратната разписка изрично потвърждава, че предметът на петицията е бил свързан именно с тези съображения. Поради това публикуването на тази информация е свързано със същинското съдържание на петицията, а не с второстепенни или ненужни данни.

71 В това отношение член 201, параграф 9 от Правилника за дейността гласи, че „[п]о правило, след вписването им в регистъра, петициите стават общественодостъпни документи и Парламентът може да публикува името на вносителя и съдържанието на петицията по съображения за прозрачност“. Параграф 10 от същия член гласи, че „[н]езависимо от разпоредбите на параграф 9 вносителят на петиция може да поиска името му да бъде запазено в тайна с оглед защита на неприкосновеността на неговия личен живот, в който случай Парламентът е длъжен да се съобрази с искането“.

72 Съгласно член 203 от Правилника за дейността, отнасящ се до публичността на петициите:

„1. Петициите, вписани в регистъра по член 201, параграф 6, както и по-важните решения във връзка с процедурата по тяхното разглеждане се обявяват на пленарно заседание. Тези съобщения се включват в протоколите от заседанието.

2. Заглавието и резюмето на текста на петициите, вписани в регистъра, заедно с текстовете на становищата и най-важните решения, взети във връзка с разглеждането на петициите, се въвеждат в база данни, до която има публичен достъп, при условие че вносителят на петицията е съгласен с това. Поверителните петиции се съхраняват в архивите на Парламента, на разположение на неговите членове за справки“.

73 По-специално, петициите по правило са общественодостъпни документи, макар да може да се допусне изключение от това правило по искане на заинтересованото лице. Както подчертава Парламентът в съдебното заседание, всеки друг извод би бил равносилен на това да му бъде наложено задължение за цензура във връзка със съдържанието на внесената от ищеца петиция.

74 Следователно трябва да се приеме, че предвид специфичните обстоятелства, посочени в точки 64—73 по-горе, в настоящия случай ищецът е дал „свободен и информиран израз на воля“. Всъщност внимателният прочит на предоставената от Парламента информация е трябвало да позволи на сравнително внимателния вносител на петиция да прецени обхвата на своето действие и неговите последици. Освен това този израз на воля е бил конкретен, защото Парламентът е уведомил ищеца за факта, че неговото оплакване, чийто предмет е бил свързан по същество със съображенията, посочени в точка 70 по-горе, ще бъде достъпно в интернет. Накрая, ищецът дава своето изрично съгласие, като отмята полетата във формуляра, отнасящи се до публичното разглеждане и до вписването в регистър, достъпен в интернет, без да е необходимо неговото съгласие да се извежда имплицитно от някакво действие.

75 Всички тези обстоятелства съществено разграничават настоящия случай от обстоятелствата, които са в основата на дело V/Парламент (решение от 5 юли 2011 г., V/Парламент, F-46/09, СбПС, EU:F:2011:101, т. 138), в което съответното лице не е дало никакво съгласие за прехвърлянето от Комисията към Парламента на отнасящите се до него медицински данни.

76 С оглед на гореизложените съображения Общият съд счита, че в настоящия случай ищецът е дал своето изрично съгласие за разгласяването на въпросната чувствителна информация по смисъла на член 10, параграф 2, буква а) от Регламент № 45/2001.

77 Второ, що се отнася до личните данни, които не са сред посочените в член 10, параграф 1 от Регламент № 45/2001 данни (като данните за кариерата на ищеца), тяхната обработка подлежи на режима, предвиден в член 5 от Регламент № 45/2001. Съгласно член 5, буква г) от този регламент обработката може да бъде извършена по-специално когато съответното лице недвусмислено е дало своето съгласие. С други думи, обработката може да бъде извършена, когато съответното лице е дало своето съгласие със сигурност и без неяснота.

78 Следва да се изтъкне, че докато член 10, параграф 2, буква а) от Регламент № 45/2001 изисква съгласието да е изрично, член 5, буква г) от посочения регламент изисква недвусмислено дадено съгласие. Както изтъква ЕНОЗД, предвид естеството на чувствителните лични данни е логично да се приеме, че условията, които се изискват за съгласието по смисъла на член 5, буква г) от Регламент № 45/2001, не могат да бъдат по-стриктни от тези, които са предвидени в член 10, параграф 2, буква а) от посочения регламент.

79 Следователно е необходимо да се вземат предвид изложените в точки 57—74 по-горе съображения, които трябва да се приложат mutatis mutandis в настоящия случай към обработката на личните данни, които са различни от чувствителните лични данни на ищеца.

По-специално, що се отнася до целта на петицията, трябва да се подчертае, че тя е била насочена изрично към факта, че институция на Съюза не е взела надлежно предвид личното положение на ищеца за целите на неговата кариера.

80 При тези обстоятелства Общият съд счита, че ищецът недвусмислено е извършил „свободно даден, конкретен и информиран израз на воля“ за обработката на неговите лични данни от Парламента, и по-специално разгласяването им в контекста на разглеждането на петиция от страна на Парламента.

81 Тъй като предвидените в член 5 от Регламент № 45/2001 съображения за обработката на данните не са кумулативни, както личи от текста на тази разпоредба, не е необходимо да се проверява дали обработката на личните данни е била обоснована и съгласно друга от разпоредбите, посочени от Парламента.

82 Предвид гореизложеното Общият съд счита, че Парламентът не е допуснал достатъчно съществено нарушение на правна норма, като е разпространил разглежданите лични данни в интернет.

83 Трето, следва да се отбележи, че доколкото в него се упоменава, че синът на ищеца страда от сериозно умствено или физическо увреждане, съобщението съдържа и чувствителни лични данни във връзка с последния, макар той да не е посочен поименно в него.

84 Тъй като липсват данни за това, че ищецът е законният представител на своя син, изричното съгласие, което той е дал, не може да обоснове обработката на посочените данни от Парламента съгласно член 10, параграф 2, буква а) от Регламент № 45/2001.

85 Синът на ищеца обаче не е страна по настоящия иск. Освен това, както вече бе посочено, няма никакви доказателства, че ищецът е законният представител на своя син или че е бил упълномощен да предяви настоящия иск от името на последния.

86 В това отношение следва да се припомни, че съгласно съдебната практика за гарантирането на полезното действие на условието за нарушение на правна норма, предоставяща права на частноправните субекти, е необходимо предлаганата защита от изтъкваната норма да е ефективна спрямо лицето, което я изтъква, и следователно то да е сред лицата, на които въпросната норма предоставя права. Не може да се приеме като източник на обезщетение норма, която не защитава частноправния субект срещу неправомерността, която той изтъква, а друг частноправен субект (решения от 12 септември 2007 г., Nikolaou/Комисия, T-259/03, EU:T:2007:254, т. 44 и от 9 юли 2009 г., Ristic и др./Комисия, T-238/07, EU:T:2009:263, т. 60). От това следва, че ищецът не може да изтъква в рамките на своя иск за обезщетение неправомерности, произтичащи от твърдяното нарушение на правата на трето лице, по-конкретно на своя син.

– След искането за премахване на данните от уебсайта

87 В такъв случай следва да се разгледа дали поведението на Парламента след искането за премахване от неговия уебсайт на личните данни на ищеца може да съставлява достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да предостави права на частноправните субекти.

88 Според ищеца, когато той е поискал премахване на личните данни от уебсайта на Парламента, последният първоначално е реагирал отрицателно и е приел искането едва след намесата на адвоката на ищеца, в нарушение на правото на заличаване на личните данни. Освен това

фактът, че Парламентът е приел да заличи данните, означавал, че той имплицитно е признал неправомерността на публикуването. Накрая ищецът добавя, че Парламентът е нарушил член 12 от разпоредбите за прилагане на Регламент № 45/2001.

89 По същество доводите на ищеца предполагат анализирането на два въпроса: първо, дали той е имал право да получи заличаване на своите лични данни и второ, дали Парламентът е разгледал старателно това искане.

90 Що се отнася до първия въпрос, необходимо е да се отбележи, че член 16 от Регламент № 45/2001 предоставя правото да се получи заличаване на личните данни само когато обработката е незаконна (вж. в този смисъл решение от 16 септември 2009 г., Vinci/ЕЦБ, F-130/07, СбПС, EU:F:2009:114, т. 66 и 67), както признава самият ищец. Следователно тази разпоредба не може да се изтъква в подкрепа на искане за заличаване, когато обработката е законосъобразна, какъвто е настоящият случай (вж. т. 52 и сл.). Фактът, че Парламентът е решил да приеме искането, не предполага сам по себе си признаването на неправомерността на първоначалното публикуване. В това отношение следва да се припомни, че Парламентът е обяснил, че е заличил данните от учтивост.

91 Освен това следва да се констатира, че съгласно член 18 от Регламент № 45/2001 съответното лице има право по всяко време, позовавайки се на непреодолими законосъобразни основания, свързани с конкретното му положение, да възрази срещу обработката на свързани с него данни, освен когато то по-специално е дало недвусмислено своето съгласие по смисъла на член 5, буква г) от същия регламент.

92 Освен това, доколкото обработката на данните в настоящия случай се е основала на съгласието на субекта на данните, следва да се отбележи, че Регламент № 45/2001 не предвижда изрично възможността да се оттегли първоначално даденото съгласие.

93 С оглед на гореизложените съображения Общият съд счита, че ищецът не е можел да се позовава на правото на заличаване на разглежданите лични данни въз основа на Регламент № /2001. Следва да се добави, че ищецът не е изтъкнал валидно никакво друго основание за искането си за заличаване. Във всеки случай следва да се припомни, че въпреки липсата на каквото и да е обвързващо задължение, Парламентът е заличил данните от своя уебсайт.

94 Накрая следва да се отбележи, че делото, по което е постановено решение от 13 май 2014 г., Google Spain и Google(C-131/12, Сб., EU:C:2014:317) за „правото на забрава“ в интернет, се отнася до фактическа и правна обстановка, която е съвсем различна от тази в настоящия случай. По-специално, макар в това решение Съдът по същество да счита, че такова право може да съществува при определени условия, трябва да се приеме за установено, че разпоредбите на Директива 95/46, на които Съдът основава мотивите си (а именно член 7, буква е), член 12, буква б), и член 14, първа алинея, буква а) от Директива 95/46) значително се различават от разпоредбите, разглеждани в настоящия случай, който е свързан главно с въпроса за съгласието на съответното лице. Всъщност следва да се припомни, че за разлика от настоящия случай, в делото Google съответното лице не е дало съгласието си за първоначалното публикуване на неговите лични данни.

95 Що се отнася до втория въпрос, ищецът не изтъква наличието на нарушение на правна норма или на правен принцип, ако се допусне, че първоначалното публикуване от Парламента е било законосъобразно, както в настоящия случай.

96 Най-напред следва да се отбележи, че член 12, параграф 3 от разпоредбите за прилагане на Регламент № 45/2001, отнасящ се до правото на заличаване, гласи:

„Контролиращият орган трябва да отговори в срок от 15 работни дни след получаването на искането за заличаване. Ако искането е прието, то трябва да бъде изпълнено незабавно. Ако контролиращият орган счита искането за неоснователно, той разполага със срок от 15 работни дни, за да информира за това съответното лице с мотивирано писмо“.

97 От тази разпоредба следва, че Парламентът разполага със срок от 15 работни дни, за да отговори на искане за заличаване, без значение дали е основателно. В настоящия случай ищецът изпраща искането си на служба „Europe direct contact centre“ на Комисията, която го препраща на Парламента на 10 април 2012 г. Последният отговаря на посоченото искане в определения срок. Противно на твърдяното от ищеца, Парламентът изобщо не отхвърля искането. В действителност, както следва от отговорите от 20 април 2012 г., от 24 септември 2012 г. и от 10 януари 2013 г., Парламентът приема заличаването, като същевременно правилно подчертава, че публикуването на съобщението е законосъобразно.

98 Личните данни са заличени около 8 октомври 2012 г. според Парламента и около 10 януари 2013 г. според ищеца.

99 В своята защита Парламентът посочва, че е бил нужен определен период от време, за да бъдат намерени документите, където са се намирали данните на ищеца, и да бъдат взети необходимите технически мерки. Както обяснява Парламентът в съдебното заседание в отговор на въпросите на Общия съд, пълното заличаване от интернет е технически деликатна процедура. Общият съд счита, че именно тези технически трудности обясняват периода от време, който е бил необходим на Парламента, чиито технически служби е трябвало многократно да предприемат действия, за да заличат съответните данни, и че последният първоначално не е дал отказ на искането на ищеца.

100 Следва да се отбележи, че член 12, параграф 3 от разпоредбите за прилагане на Регламент № 45/2001 предвижда, че когато искането е прието, то трябва да бъде изпълнено незабавно. Тази разпоредба обаче обхваща случаите, в които искането е прието, тъй като е основателно, а именно защото обработката е неправомерна. При тези обстоятелства е логично, че то трябва да бъде изпълнено незабавно. В замяна на това, когато, както в настоящия случай, искането е неоснователно, но е прието от учтивост, няма причина да се налага задължение за „незабавно“ изпълнение. В този случай Парламентът е задължен единствено да изпълни ангажимента си в разумен срок. С оглед на представените от Парламента обяснения Общият съд счита, че в настоящия случай той не е допуснал неправомерност при разглеждането на искането за заличаване, включително при изпълнението му.

101 С оглед на гореизложеното, Общият съд счита, че Парламентът не е допуснал достатъчно съществено нарушение на правна норма във връзка с подаденото от ищеца искане за заличаване.

Норми за защитата на личния живот

102 Що се отнася до разпоредбите за защитата на личния живот, изтъкнати от ищеца, следва да се отбележи, че съгласно член 6, параграф 3 ДЕС основните права, както са гарантирани от ЕКПЧ, са част от правото на Съюза в качеството си на общи принципи, въпреки че Съюзът не е страна по ЕКПЧ. Конвенцията за правата на хората с увреждания, напротив, е ратифицирана от Съюза.

103 Все пак независимо от въпроса дали предвид естеството и структурата им (решения от 23 ноември 1999 г., Португалия/Съвет, C-149/96, Rec, EU:C:1999:574, т. 47 и от 3 февруари 2005 г., Chiquita Brands и др./Комисия, T-19/01, Rec, EU:T:2005:31, т. 114) ЕКПЧ и Конвенцията за правата на хората с увреждания съдържат разпоредби, които имат за цел да предоставят права на частноправните субекти, трябва да се приеме за установено, че ищецът изтъква само нарушение на член 22 от Конвенцията за правата на хората с увреждания, без да представи никакъв конкретен довод в подкрепа на това твърдение.

104 Същото важи и за твърдяното нарушение на член 8 от ЕКПЧ. В това отношение ищецът се ограничава да цитира три решения на Европейския съд по правата на човека, които според него показват, че правото на зачитане на личния живот включва правото да запази в тайна здравословното си състояние (ЕСПЧ, решение по дело S. и Marper с/у Обединено кралство, № 30562/04 и № 30566/04, от 4 декември 2008 г.), както и правото да не се разгласяват данни, отнасящи се до професионалния живот (ЕСПЧ, решение по дело Amman с/у Швейцария, № 27798/95, 16 февруари 2000 г., и решение по дело Rotaru с/у Румъния, № 28341/95, 4 май 2000 г.). Тези решения обаче се отнасят до положения, които са съвсем различни от положението в настоящия случай, по-специално до съхраняването на биометрични данни на лица, заподозрени в извършването на престъпления, прихващането на професионално телефонно обаждане и създаването от публичните органи на документ, съдържащ разнообразни лични данни.

105 Освен това решение от 5 октомври 1994 г., X/Комисия(C-404/92 P, Rec, EU:C:1994:361), цитирано от ищеца в подкрепа на твърденията му, също се отнася до много различен въпрос, а именно до отказа на Комисията да наеме на работа дадено лице, след като е направила тестове, от които могат да възникнат подозрения, че то е било заразено с вируса на СПИН, въпреки противопоставянето му на извършването на такива тестове. Трябва да се приеме за установено, че решение V/Парламент, точка 75 по-горе (EU:F:2011:101, т. 110 и сл.), също се отнася до положение, което не е сходно, тъй като засяга прехвърлянето на медицински данни на бивш служител от Комисията на Парламента без съгласието на заинтересованото лице, което е довело до оттеглянето на предложението на Парламента за заемане на длъжността.

106 Следователно предвид гореизложените съображения е трудно да се открие съвпадение или сходство между фактите в основата на тези дела и положението в настоящия случай, което да може да подкрепи доводите на ищеца.

107 Освен това по причините, изложени в точка 52 и сл., не е възможно да се приеме, че има „намеса на публичен орган“ в личния живот по смисъла на член 8 от ЕКПЧ, когато ищецът дава своето съгласие за разгласяването на информацията, както в настоящия случай.

108 Следователно Общият съд счита, че ищецът не е доказал наличието на нарушение на Конвенцията за правата на хората с увреждания или на ЕКПЧ от Парламента.

109 С оглед на гореизложеното следва да се отхвърлят доводите, отнасящи се до неправомерността на поведението на Парламента.

110 Тъй като трите условия за ангажирането на извъндоговорната отговорност на Съюза са кумулативни (решение от 10 юли 2014 г., Nikolaou/Сметна палата, C-220/13 P, Сб., EU:C:2014:2057, т. 52), искът следва да се отхвърли изцяло, без да е необходимо да се разглеждат доводите относно вредата и относно причинно-следствената връзка. В настоящият случай обаче Общият съд счита за подходящо да разгледа тези доводи.

2. *По вредата и причинно-следствената връзка*

Доводи на страните

111 Ищецът изтъква, че неправомерното поведение на Парламента му е причинило имуществена и неимуществена вреда.

112 Първо, ищецът изтъква, че е бил принуден да прибегне до услугите на адвокат и че едва след две покани, изпратени от последния, Парламентът премахва документа от своя уебсайт. Поради това ищецът направил разходи, възлизащи на 1 000 EUR, които представляват имуществената му вреда.

113 Второ, що се отнася до неимуществената вреда, ищецът изтъква, че тя произтича от пренебрежителното и мудно отношение на Парламента, което дълбоко го наранило и му причинило значителен стрес, загрижен, че неговият син, страдащ от тежко психическо заболяване и много крехък, може да узнае за публикуваната информация. Той оценява неимуществената вреда ex aequo et bono на 40 000 EUR.

114 В писмената си реплика ищецът поддържа, че изтеклият период от време между публикуването и искането за заличаване е без значение. Освен това той отбелязва, че е подал искането си за заличаване незабавно, веднага щом е разбрал за публикуването на данните.

115 Ищецът счита, че съществува пряка причинно-следствена връзка между неправомерността и вредата, защото последната произтича от публикуването на информацията от Парламента, както и от трудността да бъде получено премахване на информацията.

116 Парламентът не спори, че ако се установи наличие на неправомерно поведение, ищецът ще понесе имуществена вреда от 1 000 EUR заради адвокатското възнаграждение. Той обаче счита, че ищецът не е доказал наличието на неимуществена вреда.

117 Накрая, Парламентът не оспорва наличието на причинно-следствена връзка, ако Общият съд счете, че е имало неправомерно поведение и че ищецът е претърпял вреда.

Съображения на Общия съд

118 Следва да се припомни, че съгласно съдебната практика, що се отнася до условието за вредата, последната трябва да е действителна и сигурна. В замяна на това от вреда, която е изцяло хипотетична и неопределена, не възниква право да се иска поправяне на вредите (решение от 28 април 2010 г., BST/Комисия, T-452/05, Сб., EU:T:2010:167, т. 165). Все пак условието за наличието на сигурна вреда е изпълнено, щом като вредата е неизбежна и предвидима с достатъчна сигурност дори ако все още тя не може да бъде изчислена с точност (решение от 14 януари 1987 г., Zuckerfabrik Bedburg и др./Съвет и Комисия, 281/84, Rec, EU:C:1987:3, т. 14).

119 Страната, която търси отговорност от Съюза, трябва да представи доказателства за наличието или размера на твърдяната от нея вреда и да докаже достатъчно пряка причинно-следствена връзка между тази вреда и предполагаемото неправомерно поведение на съответната институция (решение BST/Комисия, т. 118 по-горе, EU:T:2010:167, т. 167).

120 Следва да се отбележи, че Парламентът не оспорва наличието на изтъкнатата от ищеца имуществена вреда, тоест възнаграждението на неговия адвокат, ако се приеме, че съществува неправомерно поведение.

121 В замяна на това, що се отнася до неимуществената вреда, трябва да се приеме за установено, че ищецът не е доказал наличието на такава вреда. Той само твърди, че пренебрежителното и мудно отношение на Парламента дълбоко го е наранило и му е причинило значителен стрес, без да представя никакви доказателства в подкрепа на това твърдение. Следователно то не може да бъде прието.

122 С оглед на гореизложеното следва да се отхвърлят доводите на ищеца за наличието на неимуществена вреда.

123 Накрая, следва да се припомни, че причинно-следствената връзка се приема за доказана, когато съществува пряка причинно-следствена връзка между извършеното нарушение от съответната институция и претендираната вреда, и че ищците трябва да докажат тази връзка (решение от 28 септември 1999 г., Hautem/ЕИБ, T-140/97, RecFP, EU:T:1999:176, т. 85). Съгласно постоянната съдебна практика вредата трябва да е достатъчно пряка последица от укоримото поведение (решение от 25 юни 1997 г., Perillo/Комисия, T-7/96, Rec, EU:T:1997:94, т. 41).

124 От съдебната практика следва, че макар на заинтересованите лица да не може да се забрани да си осигурят адвокатски съвети в досъдебната фаза, става дума за техен собствен избор, за който съответната институция не може да носи отговорност (решения от 9 март 1978 г., Herpels/Комисия, 54/77, Rec, EU:C:1978:45, т. 48, от 28 юни 2007 г., Internationaler Hilfsfonds/Комисия, C-331/05 P, Сб., EU:C:2007:390, т. 24 и от 8 юли 2008 г., Franchet и Byk/Комисия, T-48/05, Сб., EU:T:2008:257, т. 415). Следователно свободно направените разходи от заинтересованото лице не могат да се поемат от Парламента (вж. в този смисъл решение Internationaler Hilfsfonds/Комисия, посочено по-горе, EU:C:2007:390, т. 27). Поради това липсва каквато и да било причинно-следствена връзка между твърдяната претърпяна от ищеца имуществена вреда и действията на Парламента.

125 Следователно трябва да се отхвърлят и доводите на ищеца относно причинно-следствената връзка между твърдяната неправомерност и имуществената вреда.

126 При тези обстоятелства, следва да се отхвърли като неоснователно искането на ищеца за обезщетение за вредите, които твърди, че е претърпял.

По съдебните разноски

127 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Парламента.

128 По силата на член 138, параграф 1 от Процедурния правилник ЕНОЗД понася направените от него съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав)

реши:

1) Отхвърля иска.

2) CN понася съдебните разноски, направени от Европейския парламент, и направените от него съдебни разноски.

3) Европейският надзорен орган по защита на данните (ЕНОЗД) понася направените от него съдебни разноски.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 3 декември 2015 година.

Подписи